

ingatlanért adott vissztehernek tekinteni, hanem az úgy jelentkezik, mint a családi állásból folyó kötelezettség teljesítése. Különben is a nép alsó rétegénél a hasonló eltartási kötelezettségek vállalása rendszerint nem jelent többet, mint a közös munkát és az élet nehézségeivel folytatott közös küzdelmet. Ez alapon csakis az ingatlan forgalmi értéke után kellett a vételi illetéket megállapítani.

A közhatósággal kötött áruszállítási szerződés illetéke kiszabás útján nem vethető ki. (Közigazgatási Bíróság 1664. számú elvi jelentőségű határozata.) A panaszolt illeték a panaszostól perben használt, levélalakban kiállított és K. községgel emlékmű szállítására nézve kötött megállapodástól, szerződési illeték címen követeltetik.

A községekkel kötött áru vagy mű szállítására vonatkozó szerződések után fizetendő szerződési illeték mikénti lerovása azonban az 1920: XXIV. t.-c. 3. §-ának 5. bekezdésében az általános szabályoktól eltérő módon akként van szabályozva, hogy a szerződés alapján történő fizetések alkalmával kiállított minden nyugtára a nyugta után járó illetéken kívül a szerződési illetéket is külön le kell róni, még pedig a hatodik bekezdés szerint akkor is, ha a szállítási megállapodásról okirat nem állítatik ki. Ezekből az általános szabályoktól eltérő rendelkezésekből pedig nyilván következik, hogy a községekkel netán kötött szállítási megállapodásról szóló okiratoktól, tehát a perben használt feltételesen mentes kereskedelmi levelektől sem követelhető külön szerződési illeték, és pedig annál kevésbé, mert ezáltal a kétszeres szerződési illeték lerovása elkerülhetetlen lenne, a felhívott törvényhely szerint pedig a községekkel kötött szállítási szerződés után járó illeték lerovásának egyedüli és kizárólagos lerovási módja a pénzfelvétel alkalmából kiállított nyugtan való lerovás.

Ha a cégbíróági beadvány után a 68.600/1924. P. M. számú rendelet 46. §-ának 1—7. pontjaiban foglalt kérelmek valamelyike folytán az illeték lerovatott, a 8. pont szerinti külön illeték nem jár. (Közigazgatási Bíróság 2461/1929. sz.) Az 1920. évi XXIV. t.-c.-nek 40. §-a és illetőleg a panaszolt esetben alkalmazandó 68.600/1924. P. M. számú rendeletnek 46. §-a 1—7. pontjaiban a cégbíróáshoz intézett beadványok illetékéről a beadványok tárgyának megjelölésével és illetőleg az azokra eső illetékeknek meghatározásával taxatív felsorolást ad, kimondván mind a törvény, mind a rendelet 8. pontjában azt, hogy az 1—7. pontokban felsoroltakon kívül minden más beadvány 5 K, illetőleg a rendelet szerint 40.000 K illeték alá esik. Ez a taxáció — a bíróság állandó gyakorlatának megfelelően is — azt jelenti, hogy amennyiben valamely beadvány az 1—7. pontokban felsorolt körül-